

BINDEN EN ONTBINDEN

De samenwerking tussen God en de mens blijft een mysterie, maar ook een boeiend en ontzagwekkend gegeven. De almachtige, soevereine God verheerlijkt Zijn al verheerlijkte Zoon nog eens tot volmaaktheid door Zijn Gemeente te betrekken bij de uitvoering van Zijn voornemen. Maar de Gemeente begrijpt niet altijd hoe Hij werkt. Ze is soms op een andere plaats dan waar Hij haar kan inzetten, namelijk de plaats onder haar Hoofd, de Here Jezus Christus, de plaats onder de zalving met de Heilige Geest. Het gevolg is dat we van allerlei regelaars krijgen, gelovigen die denken dingen voor God te kunnen regelen. En omdat het “voor God” is, denken ze dat ze bijzonder goed bezig zijn en daarom zijn zulke regelaars heel moeilijk tegen te houden. De Heilige Geest kan ze moeilijk duidelijk maken dat ze moeten stoppen met dingen proberen “voor God” voor elkaar te krijgen. Er zijn begaafde, krachtige regelaars die enorm veel tot stand brengen, iets wat, aan de buitenkant, indrukwekkend is. Maar uiteindelijk blijkt het mensenwerk. God schudt en de hele boel stort in elkaar.

Het is één van de moeilijkste lessen om van Gods werk af te blijven. Maar het is één van de mooiste ervaringen om getuige te zijn van Gods werk. Het vereist geloof, diep vertrouwen in een God die specialist is in het doen van het onmogelijke, of, zoals Romeinen 4:17 het zegt: “Die het niet zijnde tot aanzijn roept.”

Iets van Gods soevereine handelen mocht ik ervaren in het vinden van mijn vrouw. Toen zij als mogelijke echtgenote in beeld kwam, kreeg zij juist geruchten te horen over de gemeente waar ik deel van uitmaakte. Een broeder die een huwelijk tussen ons wel zag zitten, spoorde me aan met haar hierover te praten en haar gerust te stellen. Ik aarzelde en legde het de Here voor. De Heer leidde me naar Numeri 12, waar blijkt dat Mozes in het geheel niet zichzelf verdedigt, wanneer hij beschuldigd wordt. God neemt het voor hem op. Ik besloot de zaak helemaal in Gods handen te laten en geen actie te ondernemen. Bovendien trof mij vers 8: “Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des HEREN.” Als ik haar te spreken zou krijgen, zou ik met haar delen dat God ons heel duidelijk zou maken of Hij ons voor elkaar had bestemd of niet, niet in dromen of raadselen, maar van mond tot mond. Meer zou ik niet zeggen. Die gelegenheid kwam al gauw en we lazen samen Numeri 12:8. Maar bij het lezen viel mijn oog op vers 7. Wat ik haar nog niet had verteld, was dat de Heer me twee verzen als aanwijzing gegeven had voor het vinden mijn toekomstige vrouw: Psalm 101:6: “Mijn ogen zijn op de getrouwen in den lande om bij mij te wonen; wie onberispelijk wandelt, die zal mij dienen” en Handelingen 16:15: “Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis.” Ik wist hierdoor dat de Heer mij mijn vrouw zou wijzen door mij nog een vers te geven in dezelfde strekking, een vers met de elementen trouw en wonen. En wat zag ik in Numeri 12:7? “vertrouwd als hij is in geheel mijn huis” (in Hebrëen 3:2 staat “getrouw in (geheel) zijn huis”). Dus juist het Schriftgedeelte waardoor God mij gezegd had om niet voor mezelf op te komen, gaf voor mij de bevestiging dat Hij deze vrouw voor mij bestemd had! Ik zei niets tegen haar en wachtte rustig af totdat de Heer ook haar de zekerheid zou geven. Het duurde nog vier maanden voordat er een gelegenheid kwam om haar ten huwelijk te vragen. Ik wist niets van wat de Heer tot haar gesproken had, maar ze zei ja en vertelde toen hoe de Heer haar had geleid.

Ik leerde dus dat je niets voor God hoeft te regelen, maar ik merk dat die les dieper en dieper gaat. Als ik in penibele omstandigheden raak, ben ik nog steeds geneigd om “een creatieve oplossing” te vinden in plaats van Gods weg hierin te vragen. De mens blijkt enorm vindingrijk, maar hij staat God in de weg met zijn handigheidjes. God heeft luisteraars nodig en geen regelaars. Toen de Here Jezus Zich aanbood om naar de aarde af te dalen, zei Hij tegen de Vader (Psalm 40):

“7 In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen,

– Gij hebt mij geopende oren gegeven –,
brandoffer en zondoffer hebt Gij niet gevraagd.

8 Toen zeide ik: Zie, ik kom;

in de boekrol is over mij geschreven;

9 ik heb lust om uw wil te doen, mijn God,
uw wet is in mijn binnenste.”
God wil die gezindheid in ons bewerken, geopende oren geven.

Maakt hem los!

Eén van de duidelijkste voorbeelden van de “geopende oren” van de Here Jezus is de opwekking van Lazarus (Joh. 11). Marta zei tegen de Here Jezus: “Here, indien gij hier geweest waart, ...” (vers 21). Maar de Heer wist beter. Hij had geluisterd naar de Vader en Zijn instructies opgevolgd. Op dit gebied gaat het vaak mis bij ons. We denken, vooral als we al een tijdje als christen rondgelopen hebben, dat we iets moeten inbrengen, iets moeten organiseren. We moeten ingrijpen, anders gaat het fout! Stop. Wacht. Wat zegt de Vader?

We zien in dit gedeelte het enorme gezag van de Here Jezus, juist omdat Hij wil laten zien wat het betekent om volkomen in Gods wil te zijn. Hij wil het verband laten zien tussen gehoorzaamheid en gezag, wat het betekent om een gezondene te zijn (vers 42). Hoor Hem eens gebieden: “Neemt de steen weg!” (vers 39), “Lazarus, kom naar buiten!” (vers 43), “Maakt hem los en laat hem heengaan” (vers 44).

We lezen in Hebrëen 5 vers 7 en 8 dat de Here Jezus de gehoorzaamheid geleerd heeft. Dat was geen kleinigheid. Dat ging gepaard met gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen, angst en lijden. En wij, wat doen wij? Wij regelen de dingen wel even met ons vermeende geestelijke inzicht. Wij beoordelen de zaak wel even. Nee, de Here Jezus laat in de opwekking van Lazarus zien dat Gods bedoeling met de mens is dat Hij hem gezag kan toevertrouwen. Maar daarvoor moet de oude, natuurlijke, van God onafhankelijke mens eerst sterven, om plaats te maken voor de nieuwe mensheid, die in Christus geschapen is en dus in de geest in afhankelijkheid van God kan leven. Hier zien we de enorm hoge roeping van de mens, zijn verantwoordelijkheid om het Wezen van God te openbaren, zonen Gods te zijn, namelijk door de opstanding, leven uit de dood. De Here Jezus toont dit op volmaakte wijze: volkomen afhankelijkheid, gepaard gaande met absoluut gezag. Hij illustreert Zijn les aan Zijn discipelen die Hij geeft in Matteüs 16:13-28. Nadat Petrus de Here beleden heeft als de Christus, omschrijft de Here Jezus wat dat voor gevolgen heeft, namelijk de bouw van Zijn Gemeente en de roeping van de Gemeente. Haar is de sleutel van het Koninkrijk der hemelen gegeven. Wat zij op aarde binden zal, zal gebonden zijn in de hemelen en wat zij op aarde ontbinden zal, zal ontbonden zijn in de hemelen. “Neemt de steen weg! Kom naar buiten! Maakt hem los!” gebood de Here Jezus. In feite doet Hij niets anders dan de wil van de Vader ten uitvoer brengen. In de absolute zekerheid van de wil van de Vader gebiedt Hij. En dus gebeurt het. De kern van de zaak ligt dus in het kennen van de Vader. De Here Jezus bevond Zich voortdurend aan het hart van de Vader. En daarmee toont Hij wat onze roeping is in Hem. Het is een ontzaglijk grote waarheid, waar we maar weinig van beseffen en kennen. Maar we moeten weten waar we aan voorbij gaan als we denken iets te kunnen regelen. Ons probleem is dat wij willen “zijn”. Dat wil zeggen, we willen iets zijn op onszelf, onafhankelijk van iets of iemand. Maar God heeft ons juist geschapen met het idee dat we niet iets uit onszelf zouden zijn maar dat we ons leven zouden vinden in Hem, in “Ik Ben”. We zijn die wetenschap helemaal kwijtgeraakt in de zondeval, maar met onze wedergeboorte is het de bedoeling dat we dat weer terugkrijgen.

Rechtspraak

Binden en ontbinden is rechtspreken. Binden is verbieden of afkeuren, ontbinden is toestaan, goedkeuren of zeggen wat er moet gebeuren, gebieden. En we kunnen alleen rechtspreken als we in Gods wil zijn, in de diepste zin van het woord, zoals de Here Jezus in Gods wil was. Dat betekent dat we in de Geest leven, zoals de Here Jezus dat toonde. Dat is het leven dat de Here Jezus door Zijn dood, opstanding en verheerlijking voor ons beschikbaar heeft gemaakt in Zichzelf. Op die “petra” bouwt de Here Jezus Zijn Gemeente. Het gaat in Matteüs 16:13-28 over twee keer “zijn”. Het eerste “zijn” is wat Petrus zegt over de Here Jezus, nadat de Here aan zijn discipelen vroeg: “U echter, Wie

zegt u dan Ik ben?” Petrus zegt: “U bent de Christus, de Zoon van de levende God.” Het tweede “zijn” is wat de Here Jezus zegt over Petrus: “Ik zeg je dat jij Petrus bent.” En die twee “zijns”, het zijn van de Christus en het zijn van Petrus, hebben een onlosmakelijk verband met elkaar, wat uitgelegd wordt in wat de Here Jezus daarna tegen Petrus zegt over de gemeente, de sleutels van het koninkrijk der hemelen en het binden en ontbinden. De verklaring van Petrus dat Jezus de Christus is, roept onmiddellijk een vraag op, namelijk: hoe, wanneer en met wie gaat de Christus Zijn Koninkrijk vestigen? Het feit dat Jezus de Christus, Gods Gezalfde Koning, is, houdt in dat Hij een kern van mensen op het oog heeft met wie Hij Zijn Koninkrijk gaat vestigen. En daarom koppelt de Here Jezus de belijdenis van Petrus meteen terug naar wat Hij van plan is met hem te doen in verband met de *uitoefening* van Zijn Christus-zijn. De rest van Matteüs 16 en ook hoofdstuk 17 staan in deze context. Eerst legt de Here Jezus uit dat Petrus en de andere discipelen de kern zijn van waaruit de Christus Zijn hemelse volk, de Gemeente, zal vormen. Hij heeft Simon niet voor niets Petrus (= “steen”) genoemd (dat heeft niets te maken met “kerkelijk gezag”!). Petrus vertegenwoordigt hier de kring van de twaalf discipelen en het is op de belijdenis dat Jezus de Christus is (de “petra”, de rots, de grondslag) dat Jezus hen gaat gebruiken als pioniersteam, het uitgangspunt van waaruit Hij de Gemeente bouwt. Op de fundamenten van de muur van het hemelse Jeruzalem staan de twaalf namen van de twaalf apostelen van het Lam (Openbaring 21:14). Het is door de discipelen dat de Here Jezus Zijn Koninkrijk gaat ontsluiten. Zij staan onder het directe gezag van de Gezalfde. Ze vertegenwoordigen Zijn gezag op aarde en zij zijn de uitvoerders van Zijn heerschappij. Ze zijn Zijn rechtsprekende macht. De Christus bouwt Zijn Gemeente met mensen die, onder Zijn zalving, Zijn gezag vertegenwoordigen en uitoefenen; vandaar dat de Here Jezus tegen hen zegt: “Niets zal u onmogelijk zijn” (Mattheüs 17:20). Zelfs als ze tegen een berg zouden zeggen: “Verplaats u,” gebeurt het; een voorbeeld van ontbinden.

De weg naar waardig gezagvoerderschap

De Here Jezus zet hiet dus Zijn doel met Zijn discipelen uiteen, om hen als uitgangspunt te nemen voor de bouw van Zijn Gemeente, Zijn “Ekklesia”, Zijn vergadering van hen die Hij uit de wereld tot Zichzelf roept. Maar daarmee is het nog niet afgelopen. Meteen erachteraan toont Hij de weg naar de vestiging van Zijn Koninkrijk, namelijk door de dood heen, door de opstanding uit de doden. En dat begrijpen Zijn discipelen niet. Toch is het absoluut noodzakelijk om dat *wel* te begrijpen. De kruisdood was voor de Here Jezus de enige weg om de Troon van God te bereiken. Hij moest immers de afrekening met het menselijk geslacht dragen, om de mensheid zodoende te verlossen, hen uit de verdorven wereld te kunnen roepen tot Zichzelf. Maar bovendien zou die kruisdood tegelijkertijd een innerlijke, geestelijke werkelijkheid worden van deze uitgeroepen. Ze zouden het kenmerk van de Gekruisigde in zich dragen. Dat zou absoluut noodzakelijk zijn om waardige gezagvoerders van de Christus te worden. En dat maakt de Here duidelijk nadat Hij Petrus bestraft heeft om zijn menselijke denken, dat de weg van het Kruis niet wil, maar zichzelf wil handhaven. Zelfhandhaving is de weg van Satan. Zelfopoffering is de weg van het Lam. En dat is de weg naar de Troon en de weg naar het waardige gezagvoerderschap, de bouw van de Gemeente, van Hem die op de Troon zit.

Eigenlijk wordt hier een voorbeeld gegeven van een verkeerde manier van binden en de juiste manier van binden. Petrus bindt iets, hij wil dat God iets voorkomt, iets wat God juist wil laten gebeuren. Dat komt omdat hij God nog niet begrijpt en de weg van het Kruis nog niet begrijpt. De Here Jezus reageert resoluut en bindt Satan: “Ga weg!”

Moge de Heer ons Zijn wegen leren, Zijn gedachten, Zijn hart doen kennen. Wat hebben we het nodig om dicht aan Zijn hart te zijn, Hem te kennen. Anders zijn we nutteloos voor Hem en werken we Hem zelfs tegen. “Je bent Mij een aanstoot,” zegt de Heer tegen Petrus. We weten hoe Petrus door een diep dal van vernedering moest gaan, een ervaring van dat noodzakelijke sterven van de natuurlijke mens. Maar we zien ook hoe God hem op een heerlijke manier gebruikt na de opstanding van de Here Jezus, Zijn hemelvaart en de uitstorting van de Heilige Geest. En inderdaad, dan wordt de Gemeente gebouwd.